

"Kardeşlerimden ricâ ederim ki: Sıkıntı veya ruh darlığından veya titizlikten veya nefis ve şeytanın desiselerine kapılmaktan veya şuursuzluktan arkadaşlardan sudur eden fena ve çirkin sözleriyle birbirine küsmesinler ve 'Haysiyetime dokundu' demesinler. Ben o fena sözleri kendime alıyorum. Damarınıza dokunmasın, bin haysiyetim olsa kardeşlerimin mabeynindeki muhabbete ve samimiyete fedâ ederim." İzah eder misiniz?

Ordu içinde disiplin ve hiyerarşi nasıl ordunun güçlü ve diri olmasında iki önemli prensip ve faktör ise, Nur hizmetinde bulunan kardeşler arasındaki *sadakat* ve *muhabbet* de aynı iki önemli prensip ve faktördür.

Bir cemaat düşünün ki, herkes birbirinden nefret ediyor, biri diğerinin kusurunu serrişte ediyor, biri diğerine üstünlük kurmak için onu aşağılıyor vesaire. Böyle bir cemaatin belli bir hedef etrafında kenetlenmesi ve başarıya ulaşması âdetâ imkansızdır. Zaten Allah böyle bir cemaate de rahmet nazarı ile de bakmaz.

Sahabeleri mümtaz ve erişilmez yapan bir özellik de birbirlerine karşı ifrat-ı muhabbetleridir.

Aynı maksat ve aynı hizmet içinde bulunan kardeşler birbirlerini samimi bir muhabbet ve samimi bir fedakarlık ile karşılar ve öyle severler ise, bu "*birbirinde fani olmak*" anlamına gelir.

Mesela, kardeşinde bir güzel meziyet görse, kendi meziyeti gibi sevinir ve ona muhabbet duyar. Bu duygu o kardeşte fani olduğu anlamına gelir. Yani onun meziyet ve faziletini kendi meziyet ve fazileti gibi görür. Tabiri yerinde ise, aynı ruh ama iki ceset gibidirler. Böyle bir hissiyat kardeşler arasındaki manevi bağın ve sevginin bir tezahürüdür. Böyle bir hissiyatın hakim olduğu şahısta nefis terbiye ve tezkiye edilmiş demektir. Zira nefis başkasını kendinden üstün görmez, onun meziyetlerini kendi meziyeti gibi kabul etmez. Demek nefis ile tefani yani kardeşlerin birbirlerinde fani olması aynı anda cem olmuyor. Birisi varsa ötekisi yok demektir.

Nefis engelini aşmadan nefsi terbiye ve ıslah etmeden "**tefani**" yani kardeşlerin bir birlerinde fani olması mümkün değildir.

Nefsin ıslah ve terbiyesi de ancak iman-ı tahkiki ile mümkündür. Risale-i Nurlar

tahkiki iman dersini verdiği için Risale-i Nur'un hakiki talebeleri nefsini ıslah ve terbiye etmiş demektir. Böyle olunca kardeşinde fani olmaya yani onun hissiyatı ile hissiyatlanmaya onun fazileti ile faziletlenmeye onun meziyeti ile meziyetlenmeye bir engel kalmamış olur.